

The Sanyi Chronicles

Nǐ hǎo!

Esther van der Meer

Esther van der Meer en haar man Hans, die we kennen van het Cheetah Conservation Project Zimbabwe, zijn terug van weggeweest, of eigenlijk juist weer weg van terug geweest, en vertellen in Biotechniek over hun nieuwe avonturen in Taiwan.

Aardig zijn, we zijn het in Nederland een beetje verleerd, maar hier in Taiwan is het de norm. Aardigheid uit zich hier op vele manieren. Eén daarvan is tolerantie en geduld. Zo zal er bijvoorbeeld niemand geïrriteerd toeteren als een oude man uit het niets besluit met zijn scootmobiel een druk kruispunt over te kruipen. Zelfs niet als voor hem het licht op rood stond. Ook worden er geen boze handgebaren gemaakt als een vrouw haar scooter, zonder in haar spiegels te kijken, voor iemand z'n auto gooit om linksaf te slaan. Deze tolerantie en geduld zijn voor ons erg prettig als we bijvoorbeeld weer eens met onze Google translate app staan te stuntelen om bij een restaurantje iets te bestellen. Mensen piepen niet geërgerd voor, nee, ze zullen te allen tijde proberen je te helpen. Ook als ze zelf geen woord Engels spreken. Behulpzaamheid is immers een andere vorm van aardigheid die hier gekoesterd wordt.

'Bring friend'

Bij het postkantoor probeerden we duidelijk te maken dat er een aangetekende brief voor ons lag met daarin onze Alien Residency Certificates (verblijfsvergunning) van het immigratiekantoor. 'Meiyou' (nee) bleef de bediende achter het loket geduldig herhalen, terwijl wij toch zeker wisten dat het 'shi' (ja) was. Groot was dan ook de opluchting toen een wildvreemde Taiwanese vrouw naar ons toe kwam met de simpele vraag 'maybe I can help?'. Toen we bij ditzelfde postkantoor een bankrekening moesten openen herkende de bediende ons uiteraard nog, wij zijn immers de enige 'aliens' in dit dorp. 'Bring friend' was zijn advies op de vraag hoe we dit moesten doen. Toen we een paar dagen later met een Engels sprekende collega terugkeerden, bleek dit goede raad. Ik weet zeker dat het, zelfs met Google translate, anders erg moeilijk zou zijn geworden om standaard vragen als 'ben je in Amerika belastingplichtig' en 'ben je lid van een terroristische organisatie' te begrijpen. >>

Afbeelding 1: Lunch met de Jimney club.

Afbeelding 2: Druiven plukken.

Druiven plukken

Dat we de Chinese taal niet machtig zijn hindert ons niet om ons onder de mensen te begeven. Jay, de veld-assistent van professor Lai, spreekt geen woord Engels. Toch vond hij het leuk (aangezien wij in Afrika met een Landrover door de bush reden) als wij op zondagmiddag langs konden komen om zijn vrienden van de Jimney (een kleine 4x4 Suzuki) club te ontmoeten en samen druiven te plukken. We kregen de locatie toegestuurd via google maps en gingen op pad. Op de binnenplaats van een typisch Taiwanees boerderij stonden zeven op hoge wielen en met kampeerspullen uitgeruste glimmende Jimney's, daartussen zaten een man of tien uit verschillende schaaltes te eten. We werden met open armen ontvangen en kregen al snel stukjes in onze hand gedrukt om noedels mee te eten (afb 1). Degenen die Engels spraken vertaalden geanimeerd onze gesprekken.

Na de lunch was het tijd om druiven te plukken. De jongere generatie wil zich niet meer voor weinig geld kapot werken op het land en dus zijn de meeste boeren hier 65-plussers. Boer zijn bestaat hier uit heel veel fijn handwerk, zo wordt op de druivenboerderij elke tros druiven aan de struik met de hand in een zakje verpakt om de tros te beschermen en sneller te laten rijpen. We moesten dus voorzichtig in elk zakje kijken om te bepalen of de tros die we wilden knippen, rijp was (afb. 2). Hans en ik dachten dat wij deze oudere mensen op de zondagmiddag wel even een handje konden helpen met de druivenoogst en begonnen een krat te vullen met rijpe trossen. Toen we echter om ons heen keken begrepen we al snel dat dat niet helemaal de bedoeling was. Iedereen had één tros druiven geplukt en stond daar vervolgens trots selfies mee te maken. Natuurlijk had iemand ook een drone bij zich en kon er een mooie overzichtsfoto gemaakt worden. Toen we aan het eind van de middag richting huis gingen werden we door iedereen uitgezwaaid en kregen we natuurlijk een doosje druiven mee. Aardigheid uit zich hier namelijk ook in het weggeven van eten.

Cadeautjes

Waar we ook komen, we worden overladen met cadeautjes in de vorm van voedsel. Toen Wen-Li's (de studente die ons de eerste week geholpen heeft) ouders langskwamen besloten ze ons niet alleen mee uit eten te nemen maar ook te overladen met lokale lekkernijen die we thuis echt een keer moesten proberen. De vrouw van professor Pei stond nog niet bij ons op de oprit of ze begon haar auto uit te pakken om ons gebrande zonnebloempitten, bonen en thee cadeau te doen. Van de sinaasappelboer, waar we een val voor de luipaardkatten hebben staan, kregen we een enorme doos sinaasappels mee. De grapefruitboer, waar een andere val staat, gaf ons, na een kommetje thee, de grootste grapefruit die hij op zijn terrein kon vinden (afb. 3).

Afbeelding 3: Reuze grapefruit

Toen we bij een sterfruit boomgaard de weg vroegen omdat we op weg naar één van de vallen hopeloos verdwaald waren, kregen we eerst sterfruit voor we überhaupt iets konden vragen. De lieve vrouw die ons deze vruchten gaf bleek geen Engels te spreken en dus belden we Wen-Li (de studente die ons de eerste week geholpen heeft) om te vertalen. Geen probleem, ze zou wel even op de scooter voor ons uit gaan rijden, dan konden we haar volgen tot we op de juiste weg zaten.

Stroopwafels

De aardigheid van de Taiwanese mensen maakt dat we, ondanks dat we soms tegen een taalbarrière aanlopen, mensen makkelijk kunnen vertrouwen. Toen een Taiwanese boer ons bij de auto aansprak en gebaarde dat hij ons iets wilde laten zien aarzelde Hans geen seconde en sprong zo achterop de scooter. Ik zwaaide hem na en ging onze val schoonmaken, het zou wel goedkomen. En inderdaad, een kwartiertje later stond Hans weer bij mij in de jungle. Met druiven en drie trossen bananen, en het verhaal dat deze boer uit had gebeeld dat er soms een luipaardkat bij zijn kippenkooi langskomt en we dus bij hem een val neer kunnen zetten. Voor de zekerheid vroegen we Wen-Li om even te bellen om na te gaan

of deze man wilde dat we de kat weg kwamen halen of dat hij begreep dat we er onderzoek aan deden. Dat laatste was het geval en dus plaatsten we een paar dagen later een nieuwe val. Inmiddels zijn we ook al bij deze boer thuis geweest om een kopje thee te drinken (afb. 4). En ja, natuurlijk kregen we bananen, bessensap en zonnecakejes mee. Dat gaat een zware koffer worden als we volgende keer uit Nederland voor iedereen stroopwafels meenemen...

Afbeelding 4: Op de foto met Mr. Zhang, de boer die een luipaardkat had gezien.

